

Norrbottens-Posten N:o 52; 1853; Lördagen den 31 December

BIHANG till Norrbottens-Posten Fredagen den 31 Dec 1852 N:o 52

[Bihaget är inbundet i det förstnämnda numret av Norrbottens-Posten, vilket innebär att bihaget antingen är feldaterat eller hamnat i fel tidning, eftersom både år och veckodag skiljer från tidningens första sida. Enligt kalendern för 1852 var den 31 december en fredag.] Källa: Mikrofilmad tidning, Luleå länsbibliotek, filmat av Universitetsbiblioteket Lund. Centrala filmarkivet AB, Maj 1959 KK.

Anm. Insändaren nedan, hänvisar till Norrbottens-Posten N:o 50 år 1852. Detta bekräftar att bihaget tillhör N:o 52 samma år, d.v.s. 1852.

Insändaren skriver att NP N:o 50 1852 innehåller "en värdsam anmälan om fortsatt utgifvande af Tidskriften "Ens Ropandes Röst i Öknen" Detta stämmer. Anmälan har följande lydelse:

"Wördsam Anmälan

I hopp om Guds wälsignelse och om deltagande af sanningens och Kristendomes vänner utgifwes äfwen nästa år från W. R. Nygrens i Piteå boktryckeri tidskriften "Ens Ropandes Röst i öcknen." Då red uästa [nästa] år är sinnad, att närmare upplysa om wäckelserna i öfra Torneå och framställa flera wäcktas drifter och syner och nit och de emot dem redan började smärre förföljelser, så förmodas, att tidskriften mera skall tillfredställa ej blott nyfikenheten, utan (hwad mera är) forskningsandan hos dem, som wilja "akta på tidens tecken" och Herrans dolda wägar [.] Skulle derunder några mindre filade uttryck i tidskriften förekomma så torde detta benäget öfwerses af dem, som anse andans wäckelse till sann bättring och ewig frälsning, wida angelägnare, än köttsliga örons kittlande med frasmakeri. Tidskriften utkommer ock hädaneft en gång i månaden och kostar 32 sk.banco, då den beställes hos ofwanskrefne Boktryckare (W. R. Nygren i Piteå.) Red af "Ens Ropandes röst" emottager tacksamt insända bidrag, som äro lämplige och "med salt bemängde" och får härmed tacka de wänner, som med förböner och förord gynnat och gynna dess utgifvande och spridning."

— — —

(Insändt)

Uti Norrbottens Posten N:o 50 för 1852 läses en värdsam anmälan om fortsatt utgifvande af Tidskriften "Ens Ropandes Röst, hwars ansvarige Red Herr Prosten L. L. Læstadius är. Denna anmälan är ställd till sanningens och kristendomens vänner, hwilka förmodas gynna denna Tidskrift, för dess egenskaper att vara uppbygglig och läsvärd samt väckande hwar och en till eftersinring om hwad dess frid tillhör. Red antager såsom afgjordt och owedersägligt, att sanningens och kristendomens wänner hafwa funnit sig

tillfredsställda med nämnde Tidskrifts anda och innehåll, och skola äfwen framdeles finna sig belåtna, om den icke förändrar färg. Det vore ganska beklagligt och skulle wittna om sanningens och kristendomens djupa förfall, om en sådan Tidskrift egde några vänner, och ännu beklagligare, om desamma skulle benämnas sanningens och kristendomens, och alle andre heta dess fiender. Men hwad är icke att emotse i denna tid, som är skandalens, kärlekslöshetens, och egoismens, hvarunder skandal pressen omhuldad och räknar många wänner! Det är likwist mindre wanligt, ja sägom det rent ut, oerhördt, att en Tidskrift med den tänkvärda titeln: "Ens Ropandes Röst," och således af religiöst innehåll samt hafwande till syftemål den wigtigaste af alla frågor, gudaktighetens uppväckande, skall urarta till en nidskrift, såsom nu förhållanden är med den oftanämnda, och likwist räkna på praenumeranter ibland sanningens och kristendomens wänner, just ibland dem, som äro mest upplyste, emedan de äro det af Gud. Hvilken sanning har nu denna Tidskrift förkunnat? jo den att swärmaren eger att döma lefwande och döde. Om detta är en sanning — hwilket sanningens wänner bestrida, så har äfwen tidskriften talat sanning, ehuru det återstår att inwända mycket emot den utstyrsel, hwari sanningen blifwit framställd; en invändning, som torde mycket onådigt upptagas af dem, som göra spe med de fina öron, för hwilka ett owärdadt och plumt samt sjelfswäldigt skrifsätt i religiösa och andra ämnen låter med rätta stötande. Hurudan är den kristendom, som denna Tidskrift förkunnar? jo den wämjeligaste fatalism och den argaste jesuitism, uppbygglig och tillfredställande endast för dem, som hafwa iklädt sig fanatismens krigsrustning och draga i härnad emot de stilla i landena för att winna martyr äran, för dem, som anse såsom en moralisk pligt att i sin blindhet rusa åstad och göra proselyter för sin sak; för dem sluteligen, som se på målet, hwilket skall helga medlen, hwilka äro ofördragsamhet, andeligt högmod, hat, förföljelse och fördömande. Sådan är den kristendom som förkunnas i oftanämnde Tidskrift af en Christi tjenare, som borde förkunna försoningens läratill [[lära till](#)] uppbyggelse för nådehungrande själar. "Ens Ropandes Röst," som will uppfylla sin bestämmelse skall derföre kalla till lamsens bröllop. Men den ropande får då icke vara någon wämjelig skrymtare, icke heller någon arg hund och alldraminst någon girigbuk, som predikar i egen pung, är han det, så är han blind och de blindes ledare, som båda falla uti wilfarelsens och lögnens grop. Tidskriften "Ens Ropandes Röst," har nu ropat snart ett helt år; och hwad har den ropat? allt annat utom sanning och kristendom. Den har ropat, att religions fanatism skall förekomma politisk fanatism — liksom ett ondt, som endast finnes till inbillningen, skulle kunna botas med ett annat värre ondt som redan existerar. Den har nedsmutsat menniskor, som warit och äro oåtkomlige för fanatism, och sökt nedsätta i allmänna omdömet alla prester som wilja förfäcka Guds rike, och detta rop, ja detta skällande, torde fortsättas i samma anda och måhända med ännu större bitterhet, kan man förutse. då den arga hunden börjar anställa ståndskall på de personer, som äro honom misshagliga, derföre att de bete honom veta hut. Den har ropat till ingens uppbyggelse, måhända endast till skadeglädje åt några illasinnade personer, som njuta af andras, nedsmutsande och förföljande. Ja, den har utropat sin egen dom, som lyder, att förkastas af sanningens och

kristendomens wänner. Den, som så ropar och med sitt ropande åsyftar att wäcka till lifaktighet människans widrigaste passioner, hatet och förföljelsen, hwilka hafwa åstadkommit och skola åstadkomma de förfärligaste följder, som räknar ibland sina lyssnare många, hwilka redan utgjutit blod och anlaggt mordbrand; som behöfver endast utpeka de tysta hundar, som böra flås, för att se sin önskan uppfylld och verkställd af sina anhängare, som nedsätta människor under djuren; en sådan ropare är icke sänd af Gud utan af den fadern, djewulen, som icke förblef i sanningen. En sådan ropare skall och få sin dom i tid och i ewighet. Det är sant, att hwarje människa har mycket att begråta och mycket att förbättra under denna dyrbara nådatid; men skall någon hjertats pånyttfödelse, ske, till förekommande af både politisk och religions fanatism, så måste bättrings roparen wara af Gud sänd och icke af djefwulen; han måste vara Gudstjenare som icke wäcker till lifaktighet hat, kärlekslöshet, förakt och förföljelse utan som förekommer upptändningen af dessa passioner. Han skall lära, att en eld bör upptändas, nemligen kärlekens, enligt Apostelens lära: **Låt oss akta på oss inbördes, till att uppväcka till kärlek och goda gerningar**, han skall lägga på allas hjertan dessa Frälsarens ord: **Hwilken icke undfår Guds rike såsom ett barn han kommer der aldrig in**; han skall tala om en nådig och barmhärtig Gud, som inte will någon syndares död. Men en lärare, som liknar en arg hund och en ulf i fårakläder, känner icke korsets lära; den är för honom förborgad; derföre will han icke weta utaf Christum och Honom korsfästan.

Sanningens och Kristendomens wän